

Το όνειρο που έρεινε ορθιο

Τ. Αδαμακοπουλος

Τα πολύ παλιά χρόνια, η γη ήταν εντελώς ομαλή. Απέραντα δάση και καταπράσινα λειβάδια απλώνονταν παντού. Τεμπέ-
λικά ποτάμια κυλούριάζονταν στις αχανείς πεδιάδες και
τα θολά νερά τους κυλούσαν ήσυχα, χωρίς αφρούς και τρα-
χούδια. Το μάτι έφτανε μακριά γύρω ανεμπόδιστο, για να συναντήσει αλ-
λα δάση, θάλασσες, κάμπους. Κανένα τείχος δεν έφραζε τον ορίζοντα, καμιά προε-
ξοχή δε εκίαζε το χορτάρι.

Εκείνη την εποχή λοιπόν, τα ζώα ήσαν τεράστια. Εξεληγμένα ε' ένα περιβάλλον
που δε διεκόλυε την επιβίωσή τους, τα ζώα είχαν πάρει γιγαντιαίες διαστάσεις.
Εκατοντάδες μέτρα, ευχά χιλιόμετρα ήσαν τα κορμιά τους. Κεφάλια δυσθεώρη-
τα, ουρές, φτερά, όλα πελώρια. Κι' οι φωνές τους ανάλοχες. Μουγκρητά, ουρλιαχτά,
κραυγές κάθε είδους χέμιζαν τον αέρα και όλος ο χώρος αντιλαλούσε την πηγή της
ζωής.

Όλα κυλούσαν αρχά και ευνηθισμένα, όλα έμοιαζαν τόσο αυτονόητα, που φαι-
νόταν ότι δε θ' άλλαζε ποτέ τίποτα. Κανείς δεν παραπονιόταν, το φαί ήταν
άφθονο, ο χώρος αρκετός για όλους. Ψάρια, πουλιά, θηλαστικά κι ερπετά, κάθε
πρωί έβχαιναν στο καθημερινό κυνήγι της τροφής και ήσαν ευχαριστημένα
που κοιμόντουσαν χορτάτα.

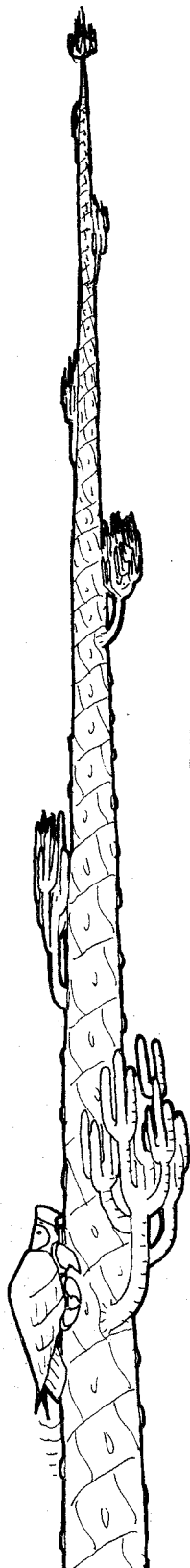
Ένα απόγευμα όμως, ο πιο δυνατός και ο πιο μεγάλος απ' τους
αετούς, ξέκωσε από το ημερί του και πέταξε προς τα δυτικά. Όλοι πρόεξαν
ότι το πέταγμα του ήταν βαρύ, χωρίς ένα φτερούχισμα, χωρίς να κοιτά κάτω.
Κοίταξε ίσια μπροστά και μπροστά ήταν μόνο ο ήλιος.

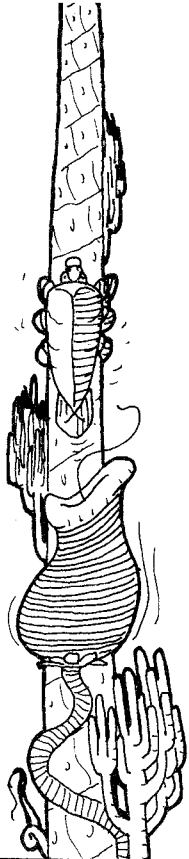
Ο αετός αυτός λεγόταν Όνι, κι ήταν ξακουστός ε' όλη τη γη για τη δύναμη και
τη σοφία του. Παρ' όλη τη μικρή κοινωνικότητα της ράτσας του, η φήμη του εί-
χε απλωθεί ε' όλα τα ζώα, κι όλοι ήξεραν πως δεν έκανε τίποτα άσκοπα. Δεν
κυνηχούσε ποτέ άνθρωπο, δε χτύπησε όμοιο του, δεν μπήκε στα βοσκοτόπια
των άλλων αετών, δε εκότωσε ποτέ ζώο δίχως λόγο. Ήταν δίκαιος στις κρίσεις
του κι η γνώμη του είχε κύρος. Αετοί απ' όλη τη γη περνούσαν απ' την πελώ-
ρια φωλιά του για να τον χαιρετήσουν και ν' αλλάξουν μερικές κουβέντες
μαζί του. Με δυό λόγια ήταν ένας αρχηγός, παρ' όλο που δε ζήτησε ποτέ τι-
ποτα, ή ίσως ακριβώς χ' αυτό.

Εκείνο τ' απόγευμα λοιπόν, τα ζώα της περιοχής ανησυχούσαν. Τι να έημοινε
άραγε αυτό; Γρήγορα, το νέο διαδόθηκε και τη νύχτα ένας ψιθύρος ήταν
απλωμένος πάνω απ' τα δάση και τα λειβάδια.

Την άλλη μέρα το δάσος εκεί γύρω ήταν βουβό. Τα ζώα είχαν μαζευτεί ε' ένα
πελώριο λειβάδι πλάι ε' το δέντρο όπου φωλιάζε ο αετός.

Το μεσημέρι ένα σύννεφο φάνηκε μακριά, νάρχεται. Όταν είρωσε, όλοι είδαν
ότι δεν ήταν σύννεφο, αλλά χίλιοι, δέκα χιλιάδες αετοί. Γκριζοί, μαύροι, βλο-
συροί. Κατέβηκαν κι ο τόπος χέμιζε απ' τη βιωπή τους. Τα μάτια τους κοι-
τάζαν απορεμένα, ήσαν όμως πολύ περίθανα πουλιά για να ρωτήσουν.

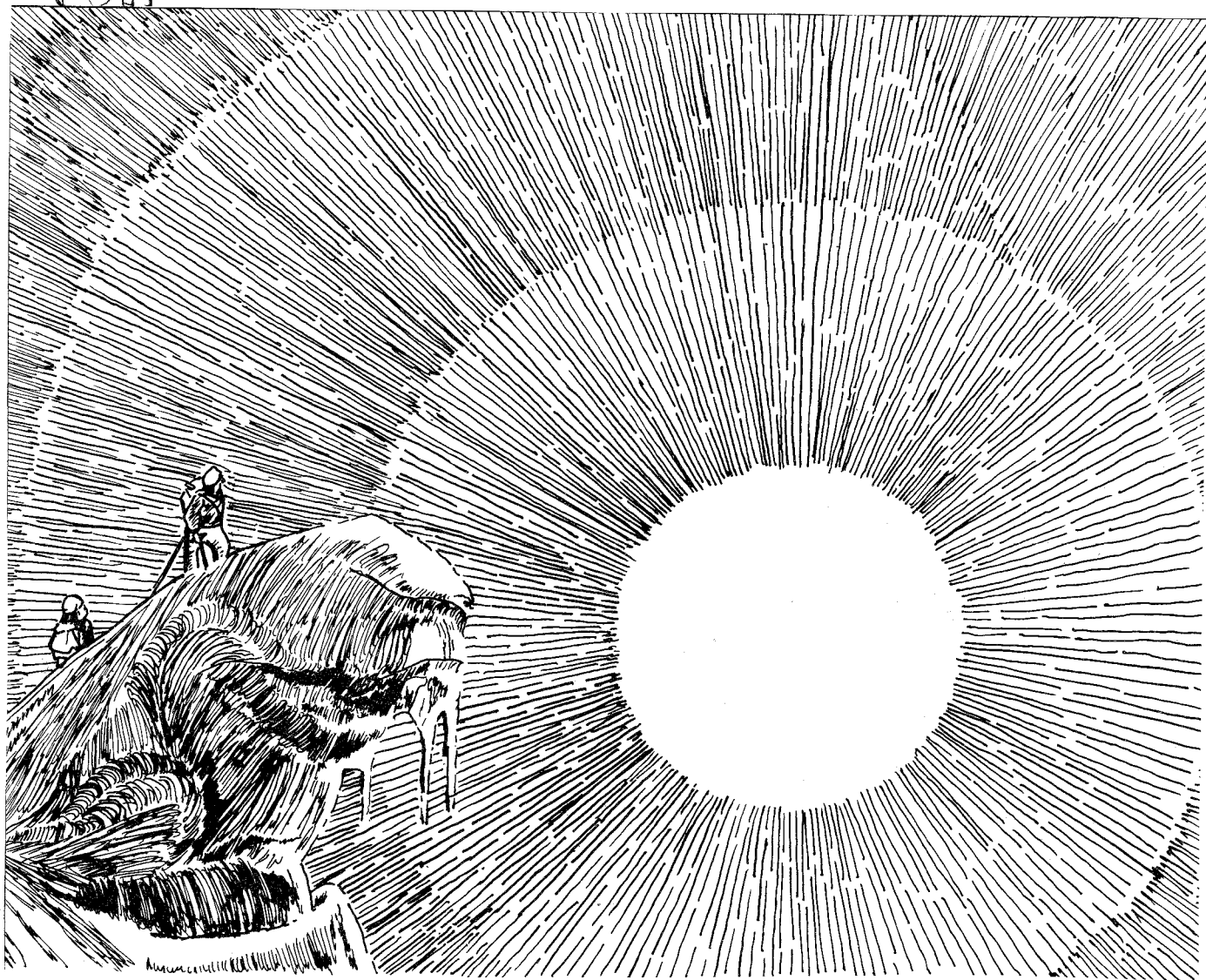

Εξ'άλλου δεν υπήρχε κάτι που θα μπορούσε να χίνει.

Η μέρα κύλησε μες'τη βιωπή. Δεν υπήρχε κανείς λόγος να στέκουν όλοι εκεί, αλλά κανείς δεν το κουνούσε. Η τροφή περίμενε να φαγωθεί, τα νερά χλυ-
στράχαν στα ποτάμια πάντα το ίδιο δροσερά, αλλά κανείς δεν τα εκέφτηκε.
Μετά ο ήλιος πήρε να δύει. Μια νοσταλγία πλανήθηκε στον αέρα. Όλοι έγιω-
θαν να τους λείπει κάτι. Δεν ήξεραν να το πουν ή να το εξηγήσουν, αλλά
ένα κομμάτι απ'το μυαλό τους δεν ήταν πια εκεί, ταξίδευε ε'άλλα μέρη
που δεν τα είχαν δει ποτέ, κι ούτε υπήρχαν.

Δυό ετιχμές πριν ο ήλιος πέσει πίσω από τον κόκκινο ορίζοντα, μια γραμμή
φάνηκε να ξεκολλάει από τις μακρινές ερημιές. Ζυγώνοντας με εφτακόσια
χιλιόμετρα την ώρα, χωρίς το εκίρτημα ενός πούπουλου, ο Ονι ήρθε και χτύ-
πησε στη φωλιά του, έα να μη συνέβαινε τίποτα. Μετά από λίγο χύρισε
προς τα μαζεμένα τζώα κι έβρε μια φωνή, που μπορεί και να έημαινε
"αύριο".

Πολλά ζώα έβουχαν, αρκετά όμως έμειναν κι ανάμεσα τους όλοι οι αετοί. Αυτοί περίμεναν κάτι το ιδιαίτερο. Κούρνιασαν επί τόπου και ξημέρωσαν εκεί.

Το πρωί οι αετοί ξύπνησαν και περίμεναν μέχρι να κατέβει ο Ονι απ'τη φωλιά του. Όταν έγινε αυτό, μαζεύτηκαν όλοι γύρω του. Ο αετός τους κοίταξε, διάταξε γίγχο, μα ύστερα, βέβαιος πως μιλάει σε πουλιά σαν αυτόν, με καθαρή ψυχή και άπειρες δυνατότητες, αποφάσισε να μιλήσει με κάθε ειλικρίνεια:

— Χθες τ' απόγευμα που στεκόμουν πάνω ε' αυτή τη φωλιά, αναρωτήθηκα τι να υπάρχει πέρα από 'δω, απ' αυτό το μέρος που βλέπουμε. Πέρα απ' αυτές τις θάλασσες κι αυτούς τους τόπους. Πέρα απ' τη νύχτα και τη μέρα, το κυνήγι και τις φωλιές μας, τα πόδια μας και τα φτερά μας. Πέρα απ' αυτό τον ορίζοντα κι απ' όποιον άλλο ε' στηθεί μπροστά μας. Μακριά, στον ήλιο. Πέρα κι απ' αυτόν αν χρειαστεί.

Τα ζώα ταραχτήκαν. «Μα τι γέει, πέρα απ' τον ήλιο; Ο ήλιος είναι μακριά, είναι το άστρο της μέρας, για να κυνηγάμε, να τρώμε. Όταν δεν υπάρχει ήλιος κοιμόμαστε.» Και μια που 'το θυμήθηκαν: «Αλήθεια, δε φάχαμε χτες, πεινάμε, τι καθόμαστε τώρα κι' ακούμε ιστορίες για ήλιους, τα χορτάρια και τα νερά περιμένουν. Άντε, χειά χαρά αετέ μας, και μετάξυ μας, τάχει χάσει και γίγχο, ε, τι να σου κάνει ένα μυαλό χειμώνα, καλοκαίρι.»

Κι έτσι έβουχαν όλοι, έζω απ' τους αετούς. Ο πιο χέρος αετός βγήκε γίγχο μπρός απ' το κοπάδι και μίλησε ήρεμα:

— Ονι, αδερφέ μας, μίλησε. Θα προσπαθήσουμε να καταλάβουμε.

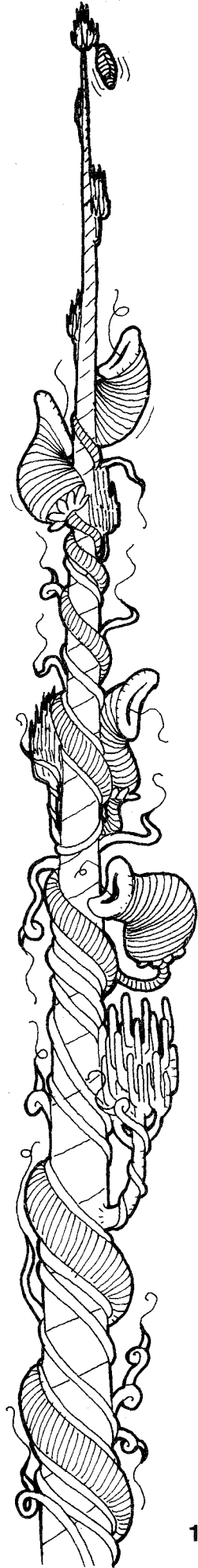
— Χτες πέταξα επί 20 ώρες ευνέχεια. Κόπιασα, κουράστηκα, μα δε μπόρεσα να ξεκοτήσω απ' αυτόν τον κόσμο. Κάτι με χυρίτζε πίσω, ποτέ δεν έφτασα στον ήλιο. Τα φτερά μου χυάγιζαν απ' τον ιδρώτα και εγώ ήμουν εδώ ακόμα, 50 χιλιόμετρα πάνω απ' αυτές τις εσπεριές. Μετά κατάλαβα ότι 'θ' άπρεπε να φύγω ίδια πάνω, μ' όλη μου τη δύναμη, να επάσω το φράγμα που μου βάζει αυτή η γη κι αυτό το μυαλό μου. Τώρα φέρω την τεχνική και νιώθω βέβαιος. Αλλάστε, τι είναι να πετάζει κανείς μακριά, να φτάσει ε' άστρα και πέρα απ' αυτά; Μια πτήση, μια ευθεία.

— Δεν τόχει κάνει κανείς μέχρι τώρα, είτε ο γερο-αετός. Μα αυτός δεν είναι γόχος να μη δοκιμάσεις. Τι χυρεύεις όμως; Τι περιμένεις να βρεις πέρα απο δώ;

— Έχεις δικνο χέροντα, απ' αυτό έπρεπε ν' αρχίσω.

Θα εας πω ένα όνειρο που είδα χτες τη νύχτα, όταν ετάθηκα γίγχο να ξεκουραστώ πάνω σ' ένα ξερωνίσι. Ονειρεύτηκα έναν άλλο κόσμο, μια άλλη γη. Αυό ήλιοι, να μη νυχτώνει ποτέ. Ο τόπος γεμάτος καρπούδες, γραμμές αυστηρές, απότομες. Ορθια γειβάδια δεξιά κι αριστερά πετρωμένα και στη μέση βαθειά φαράγγια. Ορθια νερά που πέφτοντας τραχουδούν και χασμάτα τρόμου και τεράστιες χούβες, ανάτοχες με τα μπόχια μας. Εβλεπα ότι πέταχα πάνω απο φάραθρα θανάτου και μέσα σε βαθύςκιες χαραδρες. Μετά δίσταξα, γέει, ένα γευκό τοπίο, εστερημένο απο ζωή και ήχο, απέραντο σαν τη θάλασσα, που τέλειωνε πάνω σε μαύρους απότομους τοίχους. Κι ύστερα άλλοι κάμποι, πράσινοι αυτή τη φορά κι άλλοι τοίχοι πιο μεγάλοι ατελείωτοι. Κι ήθελα όλο να πετάω, ακούραστος. Οχι πείνα, όχι κουράση κι ούτε πόνος στον κόσμο εκείνο.

Και μετά ξύπνησα κι είδα ότι ήμουν πάλι εδώ, στις γεμάτες φαεαρία πεδιάδες, στα πολύβουνα δάση. Σ' ένα μεγαχολικό τοπίο, όπου το μάτι δε βρίσκει ένα ετήριγμα. Ε, λοιπόν, βαρέθηκα τις ισιάδες, αδέρφια. Βαρέθηκα τη

μάχη για το φαί και τα νύχια μες 'τη βάρκα.

— Είναι κακός ο κόσμος μας λοιπόν, χιέ μου, ρώτησε ο χερό-αέτος.

— Μήτε καλός, μήτε κακός, χέροντα. Και χι' αυτό δεν πάει πουθενά, χυρο-φέρνει εδώ πέρα απ'ραχός. Μου άδειαζε την ψυχή η ομοιομορφία του. Μου εστράγγισε τη χαρά η μικρότητά του.

— Και πώς θα περάσεις πέρα από το φράγμα της χης, παιδί μου. Είσαι δυνατός το ξέρω, αλλά κι η δύναμη ίσως δε φτάσει.

— Αν πάμε πολλοί μαζί, είπε ο Ονι, ο αέτος, είμαι βέβαιος ότι θα τα καταφέρουμε. Κι ύστερα απ' αυτό το εμπόδιο, μας περιμένουν τ'άστρα, η ελευθερία, το όνειρο μου και τα όνειρα του καθενός.

— Πάμε όλοι μαζί, φώναξαν οι αετοί, ενθουσιασμένοι.

Ήσαν όλα δυνατά, χενναία πουλιά, διψασμένα για ζωή και κίνηση.

Η φωνή τους τρόμαξε όσο τον τόπο. Όλα τα ζώα ματέυτηκαν να δούν τι τρέχει. Όταν έμαθαν, ένωσαν μια απειρή να πλανιέται στον αέρα, κάτι να θυέλλα, μα κανείς δεν είχε την τόλμη να διαφωνήσει με τους αετούς. Στο κάτω-κάτω ήταν δικιά τους υπόθεση.

Την ώρα της αναχώρησης, ο χερό-αέτος πλησίασε τον Ονι. Οι δυο μεγάλοι αετοί αγκαλιάστηκαν.

— Είμαι πολύ χερός για ναρθω μαζί σας. Πιστεύω σε εένα και ετ' όνειρο σου, παιδί μου. Εύχομαι να τα καταφέρετε. Στο καλό.

— Πατέρα, θάσαι μαζί μου, όπως πάντα. Μπορεί να χωρίζουμε τώρα, αλλά νιώθω ότι θα ξαναβρεθούμε κάπου. Θα σου πώ τι είδα και τι έμαθα. Καλή αντάμωση, λοιπόν.

Έτσι έφυχαν οι αετοί από τη χή. Όλοι ήσαν χαρούμενοι και μιλούσαν δυνατά. Μόνο ο Ονι ήταν βιωπηλός. Τίναξε βίαια τα τεράστια φτερά του και χάθηκε μαζί με το μεγάλο εμήνος.

Τα χερονότα που ακολούθησαν, έήμαναν και το τέλος της ράτσας αυτής. Γιατί οι αετοί φτάνοντας στο ανώτερο σημείο και μη έχοντας τη δύναμη να υπερνικήσουν την έλξη της χης, κουράστηκαν φτερουχίζοντας ενάντια ε'ένα αόρατο φράγμα. Νόμιζαν πως ταφίδευαν, στην πραγματικότητα όμως δεν προχωρούσαν ούτε μέτρο.

Μια μέρα αρχότερα εφάντημένοι, άρχισαν να παχύνουν. Το φοβερό κρύο της στρατόσφαιρας τους εφόντωσε όλους. Έπεσαν ένας-ένας στη χή, νεκροί, μαδημένοι, καμένοι.

Τελευταίος έπεσε ο Ονι, ναρκωμένος απ' την εφάντηση με τη βεβαιότητα ότι φτάνει ετ' όνειρο του. Φευχάτος απ' την πραγματικότητα, άνοιξε στη φαντασία του τις πόρτες του νέου κόσμου την ώρα που έπεφτε τυλιγμένος στις φλόγες και έκανε το πρώτο βήμα τη στιχημή που καρφώθηκε στη χή. //

— Γιατί εσταμάτησες, Νικο; Τέλειωσε το παραμύθι;

— Οχι, ακριβώς. Μερικά εκατομμύρια χρόνια αρχότερα, ο ήλιος φώτισε μια αλλοιώτικη χη. Σε εντελώς άγνη κλίμακα, δέντρα, ζώα και νερά, χεννιόντουσαν και ζούσαν μέσα ε'ένα τοπίο που έμοιαζε πολύ με το όνειρο του αετού. Γκρεμοί, όρθιοι τοίχοι και χαράδρες που το βλέμμα χάνεται. Αιώνιοι πάχοι πάνω στις απόκρημνες κορφές που ραμφίζουν τον ουρανό. Ενα ατέλειωτο λειβάδι με πέτρινα γουλιούδια, άλλα ανθισμένα και άλλα όχι, που εστολίζουν με την ομορφιά και την αχριάδα τους τη

χη μας.

Και πολύ μετά, στις μέρες μας, κάποιοι άλλοι, οι ορειβάτες, καταλάβαμε το μήνυμα του αετού που φυλάχτηκε από χενιά σε χενιά και μάθαμε να κινούμαστε μέσα ε' αυτά τα άνθη και πάνω τους. Κι εμείς οι τέσσερεις εδώ πέρα, είμαστε απόγονοι εκείνης της ιδέας, εκείνης της φωνής που βγήκε απ' την ψυχή του αετού και προκάλεσε τ' αστερία.

— Ομορφή η ιστορία σου. Αλλά αυτά τα βουνά πώς κολλάνε στο μύθο; Είναι γεωλογικά φαινόμενα της ίδιας της γης ή είναι ο τόπος του ονείρου του αετού;

Εκτός κι αν εννοείς...

— Ναι, εννοώ ότι αυτά τα βουνά είναι τα καμένα και πετρωμένα κορμιά των αετών. Έτσι τυχαία όπως έπεσαν στη γη, επάρθηκαν στις ηπείρους και τις θάλασσες. Εφτίσξαν τις ορθοπλαχίες, τα βουνά, τα ευχκροτήματα. Τα πουλιά υλοποίησαν το όνειρο τους που το εκέφτονταν μέχρι τελευταία στιγμή. Και χι' αυτό οι κορφές, που είναι τα ράμφη τους κοιτάνε όλες το μαύρο ουρανό απ' όπου έπεσαν τα πουλιά.

— Δηλαδή εμείς είμαστε πάνω ε' ένα τέτοιο πουλί και εκαρβαζώνουμε το κορμί του;

— Σκαρβαζώνουμε τ' όνειρο του. Γιατί αυτά τα κορμιά, τα βουνά δηλαδή, έχουν ψυχή μέσα τους.

Είναι οι μορφές των μεγάλων πουλιών που ξεκίνησαν και πέθαναν για μια ιδέα και μια ζωή ανώτερη απ' το χρήσιμο και το χωνστό. Μέσα ε' αυτούς τους ειωπηλούς όγκους, που κάποτε διέεχιζαν τους ωκεανούς σε μισή ώρα, χτυπάει ο παλμός της λευτερίας και της λαχτάρας για μια χωρίς τέρμα ζωή. Τα πουλιά αυτά γεννήθηκαν για να είναι άχρια και ελεύθερα κι η μοίρα τους ήταν να γίνουν βουνά.

